

slutningen blev henlagt til Landsoverretterne. Affekt fra om Anklagebeslutningen ikke nærmest har Karakteren af en foreløbig Dom, vilde derved formæntlig vindes den største Betryggelse for en samvittighedsfuld Prøvelse og tilfredsstillende Afgjørelse af disse vigtige Spørgsmaal, ligesom de dermed forbundne Fordele overhovedet synes fuldkommen at ville opveie Manglerne, navnlig den Mangel, at Afgjørelsen blev noget langsommere.

Andre have fundet, at der ingen tilstrækkelig Grund er til at sætte Domstolene, være sig Under- eller Overretten, i Virksomhed ved Beslutningen om at Anklage skal finde Sted eller ikke. Ligesom denne Beslutning ikke synes i sit Væsen at kunne opfattes som en foreløbig Dom, men Domstolene derimod, ved deri at skulle deeltage, let vilde bringes i en skjæv Stilling, saaledes forekommer det ogsaa disse Medlemmer i Principet rigtigst, at det bliver de offentlige Anklagere, der selv fatte Anklagebeslutningen, og efter nogle Overveielse erklærer Fleertallet (Alberti, N. Andersen, Fallesen, H. Hage, J. N. Hansen, C. M. Jespersen, Liebe) sig for denne Ordning af Forholdet, der ogsaa ligger Lovudkastet nærmest. Ikke blot har Udcastet ved Forsøgningen af Sager for Herreds- eller Byretten ganske overladt Anklagebeslutningen til de offentlige Anklagere uden nogen Deeltagelse af den dømmende Myndighed (§ 275), men ogsaa ved de Sager, der henhøre under Rævningeretterne, er det Anklagerne, der paa egen Hånd kunne beslutte, at ingen Forsøgning skal iværksettes (§ 130 flg.), og naar i denne Art af Sager Beslutningen om, at Forsøgning skal skee, ikke efter Udcastet vil være at tage af de offentlige Anklagere selv, men derimod af den Dommer, der har ledet Forundersøgelsen, saa er det dog paa Anklagerens Indstilling, at Beslutningen vilde være at tage, og forsaavidt turde selv her Hovedindflydelsen være tillagt de offentlige Anklagere, hvem derfor ogsaa Afgang er givet til, efter eget Tykke at indbringe Spørgsmaalet fra Undersøgelsesdommeren til Overretten. Naar imidlertid Udcastet saaledes i denne Materie har gjort Afstillelse dels mellem Sagerne for Herreds- eller Byretten og Sagerne for Ræv-

ningeretten, og dels ved selve Rævningesagerne, alt eftersom vedkommende Anklager maatte finde, at Forsøgning bør skee, eller at den ikke bør skee, saa forekommer dette os ikke tilstrækkelig begrundet, og medens Lovudkastet derfor ved en almindelig Henlæggelse af Anklagemyndigheden til de offentlige Anklagere sikkert vilde vinde i Konsekvents, turde det fremdeles være ikke mindre indlysende, at det ligeledes vilde vinde i Klarhed og Simpelt, og endelig synes der heller ikke med en saadan Ordning at være forbunden nogen virkelig Betænkelighed. Selve Udcastet maa aabenbart have forudsat, at det ikke vil være umuligt, til offentlige Anklagere at finde Mænd, være sig i Sagførerstanden eller udenfor samme, der med Dygtighed, Omhu og Samvittighedsfuldhed maae antages forsvarligen at ville vøgte dette vigtige Hverv. Dette er ogsaa Fleertallets Formening, ligesom vi fremdeles lægge Vægt paa, at de offentlige Anklagere ved en stadig Beskjæftigelse med Straffesagers Behandling paa de forskjellige Trin, lettest vilde vinde det skarpe og sikre Blik, som det fornemmeligen maatte komme an paa ved Anklagebeslutningen, og derhos stærkt vilde være opfordrede til, ikke uden gode Grunde at begynde Sagen, netop fordi det bliver dem selv, der skulle føre den videre og forsaavidt i meer end een Henseende ligeoverfor den offentlige Mening komme til at bære det dermed forbundne Ansvar. Just ved Forsøgningen af Sager for Rævningeretterne turde dernæst Offentlighedens Kontrol være virksom, saa at man allerminst her skulde behøve at frygte for, ellers iøvrigt at nøies med Justitsministeriets almindelige Overtilsyn med Retspleien og den Recurs til denne kontrollerende Myndighed, der jo naturligviis ogsaa her maa staae aaben, og ellers efter Udcastet er anseet tilstrækkelig; en yderligere Kontrol, om den maatte findes ønskelig, vilde i alt Fald ikke kunne opnaaes ved Domstolenes Indblanding i disse Anliggender, uden at derved, foruden anden Ulempe, maatte opstaae en for Sagernes Fremme skadelig Bidtøftighed og Langsomhed. Fleertallet foreslaaer derfor, at Anklagebeslutningen tages af de offentlige Anklagere, og at Udcastets Bestemmelser ændres i Overensstemmelse hermed.